

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 40 / IV legislatura / Període intermedi

Dimecres, 27 de gener de 1993

R-49083

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessions plenàries núms. 21 i 22

SUMARI

Sessió plenària núm. 21

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i sis minuts.

Elecció del síndic de Greuges (Punt únic de l'ordre del dia.)

El secretari quart llegeix la proposta de candidat formulada per la Comissió del Síndic de Greuges (p. 1813).

Votació: és elegit el Sr. Anton Cañellas i Balcells per 102 vots (p. 1813).

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del matí i tretze minuts.

SUMARI (2)

Sessió plenària núm. 22

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí i tretze minuts.

Debat i votació de la Proposta de resolució presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 5.3, 19.1, 20.3, 22, 24, 31, 40.1 i 40.2 de la Llei orgànica 5/1992, del 29 d'octubre, de regulació del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal (Reg. 6762), i, si n'hi ha, de les propostes alternatives (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Oranich (IC) (p. 1814).*

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 1816), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1818), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 1820) i Sr. Gilabert (CiU) (p. 1822).*

Posició del grup presentant: *Sra. Oranich (IC) (p. 1824).*

Votació de la interposició de recurs contra els articles 5.3, 19.1, 20.3 i 22: *rebutjada per 21 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció (p. 1825).*

Votació de la interposició de recurs contra els articles 24, 31, 40.1 i 40.2: *aprovada per 83 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció (p. 1825).*

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 21

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president segon, del secretari primer, de la secretària tercera i del secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

Ordre del dia

Punt únic: Elecció del síndic de Greuges.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

(Remor de veus.) Silenci! (Pausa.)

Abans d'entrar en l'ordre del dia, em plau dirigir una salutació de benvinguda ben cordial al nou diputat, l'il·lustre senyor Josep Micaló i Aliu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que substitueix l'il·lustre senyor Josep Coll i Bertran, el qual va presentar la renúncia al càrrec.

Altrament, aquesta presidència proposa guardar un minut de silenci en memòria de la que fou diputada d'aquesta cambra a la segona legislatura, la il·lustre senyora Maria Rúbies i Garrofé.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

La presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 5.2 de la Llei 14/84, del 20 de març, del Síndic de Greuges, i d'acord també amb el Reglament de la cambra, aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és l'elecció

del síndic de Greuges. Un secretari donarà lectura a la proposta de candidat, formulada per la Comissió del Síndic de Greuges.

El Sr. SECRETARI QUART: Proposta de candidat a síndic de Greuges: «Al Ple del Parlament. Comissió del Síndic de Greuges. La Comissió del Síndic de Greuges, en sessió tinguda el dia 29 de desembre de 1992, d'acord amb l'article 5.1 de la Llei 14/1984, de 20 de març, del Síndic de Greuges, ha acordat de proposar al Ple del Parlament l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas i Balcells com a candidat a síndic de Greuges.

»Palau del Parlament, 29 de desembre de 1992. La secretària, Maria Carme Vidal. El president de la Comissió, Miquel Pueyo».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Es procedeix a la votació. D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació serà secreta, mitjançant papereutes. D'acord amb l'article 5.2 de la Llei del Síndic de Greuges, l'elecció ha de ser per majoria de les tres cinquenes parts, o sigui, 81 vots.

Un secretari procedirà a anomenar els il·lustres senyors diputats i il·lustres senyores diputades, perquè dipositin a l'urna llur vot.

(La secretària tercera i el secretari quart criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Alguna diputada o algun diputat no ha estat cridat? *(Pausa.)* Doncs, procedim a fer l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació ha estat: l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas i Balcells, 102 vots; en blanc, 17; nuls, cap. Per consegüent, havent-se assolit el quòrum establert reglamentàriament, queda proclamat síndic de Greuges l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas i Balcells.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dotze del matí i tretze minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 22

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat

del vice-president segon, del secretari primer, de la secretària tercera i del secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació de la Proposta de resolució presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 5.3, 19.1, 20.3, 22, 24, 31, 40.1 i 40.2 de la Llei orgànica 5/1992, del 29 d'octubre, de regulació del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal (Reg. 6762), i, si n'hi ha, de les propostes alternatives.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i votació de la Proposta de resolució presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 5.3, 19.1, 20.3, 22, 24, 31, 40.1 i 40.2 de la Llei orgànica 5/1992, del 29 d'octubre, de regulació del tractament automatitzat de les dades caràcter personal, i, si n'hi ha, de les propostes alternatives.

L'esmentada Proposta ha estat publicada al *Butlletí del Parlament* número 70, del proppassat dia 19. Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament de la cambra.

Un dels grups que ha presentat la Proposta pot prendre la paraula per defensar-la. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Oranich. Té quinze minuts.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Per defensar la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra determinades lleis aprovades pel Parlament espanyol. Però, abans de començar aquesta intervenció al punt concret i amb la benevolència del senyor president, voldria només saludar la incorporació dels nous consellers de la Generalitat, a qui desitgem el màxim èxit en la seva gestió, i també les bones relacions institucionals que com a grup de l'oposició intentarem tenir, i també molt especialment saludar un fet històric del nostre país, que per primera vegada en la història democràtica d'aquest país tenim una senyora consellera en el Govern de la Generalitat.

Crec, en aquest sentit, interpretar la il·lusió i l'emoció de moltes dones d'aquest país, considerant que això ha vingut

tard i considerant que encara és mínim, però sí desitjar a l'honorable consellera senyora Cuenca, també, els màxims èxits i que ningú pensi que està al seu càrrec pel fet de ser dona, sinó que està al seu càrrec per la seva vàlua personal. I al llarg de la història hi ha hagut tantes i tantes vegades dones que justament per ser dones no han arribat a aquest càrrec...

Per tant, jo voldria felicitar-la, explicar la meua emoció personal, també la del meu Grup i jo calculo –també– que la de tots els diputats d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, però creia que aquest fet històric valia la pena subratllar-lo, esperant que en un futur no tinguem de parlar d'aquest tema, perquè tant siguin homes o dones i que el sexe ja no tingui cap importància, però ara com ara encara hi ha una situació de desigualtat evident.

Gràcies, senyor president.

Tractem el punt de l'ordre del dia que ens porta aquí. En primer lloc, hem presentat un dictamen –el tema és molt farragós i, per tant, suposo que no és especialment amè–, ens ha costat bastant, jo diria que no només a mi, sinó a tots els altres diputats que hem estudiat aquest tema –bastant– trobar-li l'entrellat per explicar-ho, però en síntesi es tracta de presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei anomenada de dades informàtiques.

Jo voldria dividir, per esquematitzar-ho i també perquè se m'entengui, que hi ha dos blocs en aquest recurs: un bloc que atempta contra les llibertats per les quals nosaltres creiem que hi ha inconstitucionalitat, i un bloc que atempta contra les competències de la Generalitat en aquest aspecte.

Cal dir que el Tribunal, el Consell Consultiu de la Generalitat s'ha pronunciat, tant a petició d'Iniciativa per Catalunya com d'Esquerra Republicana, en el sentit de considerar que és inconstitucional aquesta Llei de dades informàtiques, però també que s'hi ha pronunciat a petició del mateix Govern de la Generalitat.

El Consell Consultiu ha emès un dictamen, que jo voldria també des d'aquesta tribuna felicitar, perquè crec que és un autèntic monument jurídic, crec que és un dictamen absolutament ben fet, estudiat i ponderat, i per tant jo crec que és important que quan un govern com el nostre, un país com el nostre té un Consell Consultiu d'aquesta alçada i que per unanimitat es pronuncia quant a inconstitucionalitat –perquè, bé que hi ha un vot reservat del conseller senyor Bayona, però és exclusivament a un article, a l'altre dóna ple suport a la resta de consellers del Consell Consultiu–, entenem que és important, bé que sabem que no és preceptiu ni per al Govern de la Generalitat ni per a aquest Parlament el fet que..., és a dir no és vinculant; era només preceptiu el fet de demanar el dictamen, creiem que és important que se li faci cas, al Consell Consultiu.

Bé, sabem, perquè evidentment les coses se saben abans, que hi haurà una part de la nostra petició que prosperarà i prosperarà amb el vot de quatre grups d'aquesta cambra, i lamento sincerament que no sigui amb cinc vots d'aquesta cambra, amb tot el que atempta contra les competències de la Generalitat. Sabem, per altra banda també, que no prospe-

rarà el que sol·licitem tant Esquerra Republicana com Iniciativa per Catalunya, quant al fet que atempta contra les llibertats. Per tant, en aquest segon aspecte és on més èmfasi voldria fer.

Nosaltres entenem..., i a més vull subratllar que hem agafat com a bons tots i cada un dels raonaments del Consell Consultiu, que entén que són inconstitucionals l'article 5.3, l'article 19.1, el 22, el 24, el 31, el 40.1 i 2, i també considerem nosaltres de manera clara que és inconstitucional l'article 20.3, que el Consell Consultiu considera que pot ser-ho o no ser-ho segons com s'interpreti.

Quant al tema de les dades informàtiques, bé que és molt complicat i molt tècnic d'entendre com funciona tot aquest tema, bé si sabem que és un tema de molta actualitat, i que el tema de la informàtica pot atemptar realment contra la intimitat i les llibertats de les persones. És un tema que les declaracions de drets humans al llarg de la història no podien mai preveure que arribéssim en aquest nivell, al nivell que la ciència avança en el tema de la informàtica, i com a poc a poc pot anar entrant en la vida de les persones.

Per tant, és un tema que s'ha legislat a nivell de molts països democràtics actualment, i que concretament a la República Federal Alemanya, que van dictar una llei del cens, important, un grup del Parlament alemany, concretament el Grup Verd, va presentar recurs d'inconstitucionalitat en el mateix sentit que nosaltres volem presentar-lo i el Tribunal Constitucional alemany li va donar la raó.

Per tant, nosaltres demanàriem també una reconsideració, sobretot del Grup de la majoria, que ens votés -bé que sabem que és difícil- el tema de presentar aquest recurs també pel tema de les llibertats.

He dit abans, en començar, que no és preceptiu ni és vinculant..., és preceptiu però no vinculant el dictamen del Consell Consultiu, però jo pregunto: ja que tenim la sort de tenir un Consell Consultiu que realment ens dóna normalment la raó quan demanem els dictàmens i que, si estudia d'una manera tan profunda aquest tema, per què no fer-li cas? Des que jo sóc diputada en aquest Parlament, per tres vegades consecutives hem demanat dictamen al Consell Consultiu quant al tema de llibertats, per tres vegades consecutives el Consell Consultiu ens ha donat la raó i per tres vegades consecutives el Grup de la majoria no ha presentat recurs en aquest tema.

Creiem que això és una llàstima i que, per altra banda, és desmerèixer el Consell Consultiu, perquè, bé que no és preceptiu, entenem que d'alguna manera si grups de l'oposició, si grups del carrer, grups socials plantegen que pot haver-hi qüestió d'inconstitucionalitat i els juristes nomenats especialment per a aquesta tasca d'assessorar, sobre si és constitucional o no, ho diuen, entenem que s'hauria de presentar aquest recurs.

En el tema de les llibertats, entenem que a poc a poc, bé que tenim una Constitució que preveu i respecta unes llibertats i ordena el respecte a aquestes llibertats, a poc a poc amb lleis posteriors, d'alguna manera, es van laminant aquestes llibertats, amb lleis que atempten clarament contra

unes llibertats que inicialment es preveien que serien sense cap límit. I el que és trist d'aquest tema és que es van laminant a poc a poc amb les votacions favorables a nivell d'Estat espanyol del Partit Socialista Obrer Espanyol i també de Convergència i Unió al Parlament espanyol.

Per tant, entenem que, en aquest cas, ja que des de Catalunya el mateix Consell Consultiu, que és el nostre Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, ens diu que podria haver-hi inconstitucionalitat, demanem i creiem que el Govern de la Generalitat, i per tant també aquest Parlament, insti aquest recurs, perquè seria molt trist, perquè creiem que això pot passar, que en un futur altres grups a nivell d'Estat, altres grups parlamentaris, altres cambres autonòmiques i altres grups amb possibilitats, segons la legislació actual, de presentar el recurs el presentessin i el Tribunal Constitucional es pronunciés a favor de la inconstitucionalitat i aquí, en aquest Parlament, aquí a Catalunya, no s'hagués volgut presentar aquest recurs, com si el fet de presentar un recurs fos una guerra oberta amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, quan, al cap i a la fi, és un tema previst en la legislació i que quan hi han aquests dubtes importants -que hi són- entenem que seria molt important que aquest recurs es presentés, i en tot cas que el Constitucional es pogués pronunciar al respecte.

Hi ha bastants articles que atempten contra les llibertats, però jo voldria resumir-ho en dos d'especials, perquè el tema -ho repeteixo- és molt farragós, que és l'article 22 i l'article 20.3. L'article 20.3 és quan ens parla de determinades excepcions que els cossos i forces de l'Estat poden tenir per investigar determinats tipus de delictes. En aquest sentit, ens diu textualment la llei: *«La recogida y tratamiento por las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad de los datos que hacen referencia a los apartados 2 y 3 del artículo 7, podrán realizarse exclusivamente en los fines supuestos en que sea absolutamente necesario para los fines de una investigación concreta.»*

Entenem que això no es pot acceptar de cap de les maneres, entenem que no són les forces i cossos de seguretat els que han de tenir aquesta possibilitat i es podria votar a favor d'aquest article, és a dir considerar per part nostra que fóra constitucional si això fos sempre sota mandat judicial, és a dir que quan un jutge porta una investigació sí que pogués tirar endavant aquesta investigació sota el seu control, però mai les forces i cossos de seguretat, perquè en un futur es poden produir, en aquest cas, autèntics atacs a les llibertats individuals.

Quant a l'article 22, que en la seva totalitat considerem nosaltres i considera també el Tribunal Constitucional que és inconstitucional, ens diu també determinades excepcions a les llibertats quan hi hagin temes d'*«administraciones públicas, cuando afecte a la defensa nacional, a la seguridad pública o a la persecución de infracciones penales o administrativas»*. En aquest sentit, entenem que això atempta contra les llibertats. El Conveni europeu sobre dades informàtiques, signat per l'Estat espanyol el 1984, no preveu absolutament cap excepció. Per tant, entenem que fóra

constitucional si el tema fos de defensa nacional, de seguretat pública o d'infraccions penals, però mai pel fet que és un tema administratiu o per part de les administracions. Això és un conveni signat per l'Estat espanyol; entenem que es vulnera aquest conveni europeu i, consegüentment, clarament atempta contra les llibertats constitucionals.

Passem ara ja..., hi ha dos articles més que són inconstitucionals quant a llibertats, tots ells perquè preveuen excepcions que no haurien de preveure mai, que legalment, pel fet que atempten contra les llibertats fonamentals, han de ser atesos sense absolutament cap excepció, que serien els primers articles que el Consultiu declara inconstitucionals de manera clara, com és el 5.3 i el 19.1.

Passaria jo ara a l'altre bloc d'atemptats, en el tema de les competències de la Generalitat de Catalunya. Per part d'aquesta Llei s'entén –com tantes altres vegades des del poder central– que s'atempta totalment contra allò que seria competència del Govern de Catalunya. Parlen concretament dels fitxers de dades i parlen dels fitxers de dades de titularitat pública i dels fitxers de dades de titularitat privada; bé que donen competències a la Generalitat de Catalunya en els temes de fitxers de titularitat pública, s'obliden de donar-ne en el tema de dades de titularitat privada.

Vol dir, en aquest sentit, que nosaltres, segons el bloc constitucional, a Catalunya tenim competències per decidir..., competències executives, en tant que no legislatives, sobre el tema dels fitxers públics, però també sobre el tema dels fitxers privats. Aquest és el punt fonamental, pel fet que s'han oblidat de donar les competències a la Generalitat de Catalunya. Entenem que atempta greument contra les competències que com a autonomia tenim actualment i que, per tant –minses que són–, encara que siguin executives, d'una manera molt clara aquesta Llei és inconstitucional.

Per tant, i per acabar, jo no entraria més en l'entrellat complicat i farragós del que significa el tema de les dades informàtiques avui dia. És un tema greu, i això sí que ho vull subratllar, que llegit de vegades no s'entén, però que en un futur..., i pensem que la ciència va avançant i que, consegüentment, cada vegada més la informàtica serà capaç de tenir al seu abast, saber una quantitat de dades, que en aquesta mateixa Llei es vulnera molt sovint el mateix ciutadà, en saber quines dades tenen sobre ell mateix. Creiem que altres tribunals constitucionals d'Europa s'han pronunciat en el sentit de declarar inconstitucionals aquest tipus de lleis, i –ho repeteixo– demanar i suplicar al Grup de la majoria que no només és inconstitucional el tema de competències, sinó també –alerta, que és molt important– el tema de les llibertats.

I repetir que fóra trist que el Tribunal Constitucional es pronunciés en un futur, no tant sobre aquesta Llei, sinó en tantes altres que hem plantejat, que és inconstitucional i que des de Catalunya, terra que voldríem que fos de llibertats, no s'hagués tirat endavant, al cap i a la fi, un recurs, ni tan sols tenint en compte el dictamen del mateix Consell Consultiu, que al cap i a la fi ha sigut votat aquí en aquest Parlament, un Consell Consultiu absolutament consensuat per

tothom, que considera de manera clara i contundent que aquesta Llei és inconstitucional.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Ara poden intervenir els altres grups per fixar llur posició.

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular, a sollicitud d'altres grups d'aquesta cambra, ha presentat recurs d'inconstitucionalitat als articles 5.3, 19.1, 22, 24, 31, 40.1 i 2 de la Llei orgànica 5/1992, de 29 d'octubre, llei que tracta de la regulació del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal que desenvolupa l'article 18.4 de la Constitució, en què es preveu la limitació en l'ús de la informàtica per garantir l'honor i la intimitat personal i familiar dels ciutadans i el ple exercici dels seus drets.

Era absolutament necessari aquest desenvolupament de l'article 18.4 mitjançant Llei orgànica, atès que fins ara l'única regulació del control en l'ús de la informàtica es trobava en una ordre ministerial que limitava l'accés a les bases de dades fiscals, en la Llei del 5 de maig de 1982 de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge, i de manera provisional en la Disposició transitòria primera, on es fixà que «mentre no es promulgui la normativa prevista a l'article 18.4 de la Constitució, les intromissions il·legítimes derivades de l'ús de la informàtica es regularan segons el que disposa l'esmentada Llei.»

La finalitat d'aquesta Llei orgànica és protegir una part de la personalitat que el professor De Castro, seguint ja una sentència de 1912, denomina «béns essencials» i, dins d'aquests, els que anomena «béns socials i individuals de la personalitat» i que afecten en general la incapacitat íntima de la persona.

És ben segur que tots estem d'acord amb la necessitat de resoldre en el nostre cos legislatiu la tensió que es produeix entre informàtica i dret, que no és més que resoldre la tensió que es produeix entre poder i preservació de les llibertats. L'efectiva defensa dels drets individuals davant el complex informàtic de l'Estat, on la informàtica és un instrument més de poder, s'ha de garantir mitjançant el dret a la privacitat i el dret d'accés a les dades, que molt encertament Brian Niblett denomina *habeas data*, amb els seus consegüents drets de rectificació i cancel·lació i el dret a obtenir informació sobre les dades recaptades.

En un informe elaborat en el legislatiu italià el maig de 1983 es recull clarament com en la civilització tecnològica en què vivim el dret a la vida privada es configura com una nova forma de llibertat que no és només la llibertat negativa de prohibir l'ús de la informació sobre la pròpia persona, sinó també una llibertat positiva d'exercitar un dret de control de les dades personals que han sortit de l'esfera reservada per convertir-se en part d'un arxiu públic o privat. Veiem, doncs, que s'ha produït una evolució important des que el 1890 Warren & Brandeis varen publicar el llibre que en català es podria traduir com *El dret de la privacitat*, o *El dret*

a la privacitat, que el definien com el dret a estar sol i el dret a viure en pau.

En l'actual situació de vertiginós avenç de les tecnologies informàtiques és imprescindible tenir mecanismes de protecció enfront la utilització de les nostres dades personals. Això no obstant, aquest dret i la correlativa protecció de la intimitat davant el processament informàtic de dades relatives al ciutadà no és absolut. La utilització de sistemes informàtics en les relacions econòmiques, socials, etcètera, aconsegueix un abaratiment important dels costos de transacció i de relació que els fan imprescindibles. És evident també que l'Administració pública necessita utilitzar per portar a terme una bona gestió el suport informàtic i, és més, l'article 103 de la Constitució obliga els poders públics a actuar sota principis d'eficiència i d'eficàcia, però, això sí, sota l'imperi de la llei.

És a dir, no és pot fer una delimitació excessivament restrictiva de l'ús de la informàtica per part de l'Administració pública, perquè això portaria avui en dia a la seva paralització. L'harmonització d'aquestes dues vessants, una pragmàtica i eficaç que no delimiti l'ús de forma massa estricta i l'altra que protegeixi els drets constitucionals, s'ha articulat en els estats de dret més avançats mitjançant la denominada «autodeterminació informativa» o «llibertat informàtica».

Davant l'ús de les noves tecnologies, és a dir, s'han fixat limitacions: el dret constitucional d'autodeterminació, d'autodeterminació informativa o llibertat d'informàtica, i aquest dret es defineix no com una potestat per a actuar, o sigui llibertats per a fer, sinó com un conjunt de facultats que impedeixin fer als altres, Administració o particulars, llibertats per a impedir fer. Per tant, el seu contingut es delimita no com a límits per poder fer sinó com a límits de les garanties per impedir fer. En la seva plasmació i aplicació existeixen tot un seguit d'excepcions al dret contingut a l'article 18.4 de la Constitució, però una anàlisi de les excepcions que es contenen en el text d'aquesta Llei orgànica ens fa veure que aquesta Llei no respecta l'esfera de protecció constitucional en dues matèries importants: drets fonamentals i competències.

Així, a l'article cinquè es regula molt minuciosament, en els seus dos primers apartats, el dret a la informació de les persones a les quals els són demanades dades personals. L'apartat 3 de l'esmentat article —que, per cert, es va redactar a través d'una esmena del Grup de Convergència i Unió al Congrés— diu textualment: «No serà necessària la informació a què fa referència l'apartat primer» —és a dir, a l'apartat que fixa el dret a la informació— «si del contingut d'aquella és deduït clarament la naturalesa de les dades personals que es sol·liciten i de les circumstàncies en què es recapten.» És a dir, el Grup de Convergència i Unió, a més a més de donar suport i votar aquesta Llei amb el Grup Socialista, ens obsequia introduint a la Llei un redactat d'una tal ambigüitat que vulnera el principi de seguretat jurídica contingut en l'article 9.3 de la Constitució, obvia l'obligació de lliurar informació que ha de ser prèvia, expressa, precisa i inequívoca, lesionant també l'article 8.a) del Conveni del

Consell d'Europa, que fixa el dret a conèixer l'existència d'un fitxer automatitzat de dades de caràcter personal.

És també inconstitucional l'article 19.1: a través d'una excepció incondicionada vulnera el principi de finalitat garantit en el Conveni europeu on s'estableix la prohibició de cedir dades per a l'execució de competències diferents o que tractin sobre matèries diferents a aquelles per a les quals s'havien obtingut. Però és que, a més a més, això es fa mitjançant la barbaritat de fer possible a través de reglament —a través de reglament— una excepció a l'exercici d'un dret, d'un dret conculcat al principi de la legalitat de l'article 9.3, conculcant la reserva general de llei de l'article 53.1 i la reserva especial de llei de l'article 18.4 de la nostra Constitució.

També vull posar de manifest que malgrat la interpretació que en fa el Consell Consultiu en el magnífic informe que ens ha tramés i en el qual el considera constitucional amb la interpretació que en dona l'article 20, nosaltres considerem que aquest pot contenir —i en aquest sentit els nostres representants al Congrés dels Diputats estan estudiant interposar recurs d'inconstitucionalitat a altres articles, i entre ells d'aquest—, pot contenir —com deia— motius d'inconstitucionalitat permetre el tractament informàtic de dades personals definides com a dades sensibles o categories particulars de dades, com es denomina al Consell d'Europa. És a dir, aquelles que fan referència a la ideologia, la religió, la raça, la salut o la vida sexual. Que totes elles, senzillament, per la sola qualificació d'un funcionari dient que són necessàries per a una investigació concreta, puguin ésser utilitzades..., prenem consciència dels molts atropellaments que es poden fer. Per què no l'autorització prèvia d'un jutge que apreciï l'absoluta necessitat?

Estem d'acord que si és necessari per a la finalitat d'una investigació concreta les forces i cossos de seguretat de l'Estat puguin obtenir aquestes dades. La qüestió és que una dada obtinguda per a una finalitat concreta s'utilitza, s'aconsegueixi o no l'objectiu per al qual s'ha obtingut. I en canvi per la seva pròpia naturalesa i sentit finalista no cal el seu tractament i arxiu informàtic.

A l'article 22 es contenen també violacions constitucionals, com sempre per la via de les excepcions. La Llei recull tot un seguit de drets tant en la fase de recollida de dades —o sia, dret al consentiment previ de l'article 6, dret de la informació de l'article 7— com també en una fase posterior de control —el dret d'accés a les dades de l'article 14, el dret de rectificació i cancellació de l'article 15—, però les excepcions incloses en l'article 22 fan a la pràctica que els ciutadans no puguin saber qui, com, per què i quan es coneixen i manipulen les seves dades per mitjans informàtics.

En definitiva, l'article 22 vulnera l'article 18.4 de la Constitució en relació amb l'article 105, que recull el lliure accés dels ciutadans als registres públics, i l'article 10, que incorpora els tractats internacionals al nostre ordenament jurídic. Doncs, novament no s'aplica el que disposa el Conveni d'Europa de 28 de gener del 81 sobre protecció de les persones en relació amb el tractament automatitzat de dades de caràcter personal.

Dins de les causes d'inconstitucionalitat d'aquesta Llei hi ha dos grans blocs: el que hem vist fins ara, en què es vulneren drets fonamentals amb unes ingerències en l'esfera del ciutadà que encaixen perfectament amb la vocació intervencionista i controladora de la societat civil que caracteritza al Govern socialista, i un altre bloc de causes d'inconstitucionalitat motivades per la invasió de l'Estat en competències de la Generalitat. Perquè, com acuradament ens diu el Dictamen del Consell Consultiu, els fitxers de dades no constitueixen una matèria competencial en si mateixa, sinó que són instruments per a realitzar determinades activitats les quals sí que han d'ubicar-se dins d'un àmbit competencial. Per tant, són competència de la Generalitat de Catalunya els fitxers de dades sobre aquelles matèries en les quals la Generalitat és competent, i seguint aquest mateix fonament l'Estat és competent en els fitxers de dades que en el territori de Catalunya afectin matèries en les quals té competències. L'arxiu de dades té, doncs, un caràcter purament instrumental, i que sigui públic o privat no afecta el repartiment competencial. I per això el tractament que es dona als fitxers de titularitat privada produeix un buidatge de les competències autonòmiques en aquest àmbit i, segons el nostre criteri i el criteri del Dictamen, és inconstitucional.

La inconstitucionalitat de l'article 24 ve determinada d'una banda perquè ultrapassa el que s'anomena «matèries connexes», i per tant la regulació que es dona mitjançant llei orgànica a matèries de tipus organitzatiu és inconstitucional. I una altra perquè fixa l'obligatorietat de notificar a l'Agència Estatal de Protecció de Dades la creació de fitxers automatitzats per part de persones o entitats quan aquesta capacitat és de la Generalitat de Catalunya —de la Generalitat de Catalunya a Catalunya—, segons la matèria de que es tracti i es trobi dins de les seves competències. És a dir, l'article 24 envaeix també el repartiment constitucional de competències.

D'altra banda, l'article 31, on es regulen els codis tipus així com les garanties per a l'exercici dels drets de les persones, que com diu el seu apartat 2 tenen el caràcter de codis deontològics, han de ser dipositats o incrits en el registre general de protecció de dades. I res no diu sobre les competències autonòmiques al respecte, amb la qual cosa s'està atorgant tàcitament les facultats d'inscripció al registre estatal i es priva, per tant, d'aquesta competència a les comunitats autònomes.

En parlar de l'Agència de Protecció de Dades no vull deixar de fer esment al fet que si bé es va millorar el Projecte de llei en fixar que l'elecció del seu director, inicialment atorgada al Consell de Ministres, sigui feta pel Consell Consultiu d'aquesta Agència. El que hauria calgut és proveir aquest lloc de vital importància per a la preservació dels drets fonamentals dels ciutadans mitjançant elecció parlamentària. Seguint el mateix criteri que es fixa a l'article 24, els apartats 1 i 2 de l'article 40, que regulen les funcions de les comunitats autònomes pel que fa a la salvaguarda de les dades dels fitxers de titularitat pública no fa esment als registres de titularitat privada i es regula la creació de regis-

tres de fitxers exclusivament de titularitat pública, que ve a suposar l'exclusió implícita de les funcions de la Generalitat dels de titularitat privada.

L'acceleració en el desenvolupament dels sistemes informàtics per al processament de dades feia absolutament imprescindible regular i limitar les actuacions públiques i privades en aquest camp, perquè és evident el perill d'abusos de poder que representa la recollida massiva, sistemàtica, destriada i classificada informàticament de dades dels ciutadans si no es garanteixen els seus drets fonamentals. Però aquesta Llei orgànica no aconsegueix aquest objectiu. Permet tota mena de manipulacions per part de l'Administració i col·loca els ciutadans en una situació de clara indefensió davant del potencial informàtic de l'Estat. Són evidents els riscos que per als drets de la persona suposa aquesta Llei, que va ser votada a favor pel Congrés dels Diputats tant pel Grup Socialista —que és natural— com pel Grup de Convergència i Unió, posant en mans d'una administració mastodòntica, que controla més del cinquanta per cent de la riquesa d'aquest país, totes les possibilitats de control i de creuament de dades que avui fa possible la informàtica i altres mitjans tecnològics, deixant sense protecció els ciutadans davant la intromissió en els drets i llibertats fonamentals.

Amb lleis com aquesta entrem en la intimitat més profunda dels ciutadans, en el més íntims reductes de la vida privada de les persones, deixant —com he dit abans— per la via de l'excepció sense contingut els drets a l'autodeterminació informàtica, de rectificació i de cancel·lació, i que es converteixen així en principis purament programàtics.

Després de l'anàlisi que el nostre Grup ha fet d'aquesta Llei orgànica 5/1992, de 29 d'octubre, sobre regulació del tractament automatitzat de dades de caràcter personal, demanem a aquesta cambra que voti favorablement la presentació del recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Correspon ara al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya intervenir: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, novament es reuneix el Ple d'aquest Parlament per debatre la possibilitat de presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra una llei de l'Estat, i no novament en el sentit de cosa nova, sinó, com sempre, continua mantenint-se una clara discriminació, al nostre entendre, antidemocràtica entre les lleis fetes i emanades per la voluntat d'aquest Parlament i les lleis fetes pel Parlament de Madrid. Mentre, com estableix l'article 161 de la Constitució, per exemple, una llei catalana impugnada pel Govern de l'Estat queda suspesa en la seva aplicació en la part recorreguda, per tant, sense efecte real sobre els ciutadans i ciutadanes, qualsevol llei de l'Estat pot continuar aplicant-se malgrat l'opinió d'inconstitucionalitat que pugui aprovar un parlament com el nostre.

Avui discutim la possible vulneració de drets fonamentals establerts en la Constitució d'una llei que regula el tractament automatitzat de dades de caràcter personal. No hem portat, els grups que ho hem fet, a debat un tema secundari, balder o simplement de tràmit. Ho demostra, en primer lloc, el fet que la petició del dictamen al Consell Consultiu sobre el caràcter possiblement inconstitucional de la Llei, qui primer la demana, qui primer la sollicita és el mateix Govern de Catalunya. En segon lloc, hi ha també la petició de dictamen per part de dos grups parlamentaris, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana. En tercer lloc, l'elaboració del dictamen i la conclusió del dictamen estableixen que sis articles són clarament inconstitucionals i que dos més poden també ser-ho, segons la interpretació que se'n faci. Finalment, la proposta de resolució ve ara amb el suport de tres grups parlamentaris —el Grup Popular, també— en favor d'establir, doncs, la inconstitucionalitat de vuit articles d'un total de quaranta-vuit articles que configuren el conjunt de la Llei. La Llei vulnera, com ja ha estat dit, dos àmbits concrets com són les competències de la Generalitat i els drets bàsics de la persona.

Pel que fa referència al primer dels casos esmentats, competència del Govern de la Generalitat i per extensió, òbviament, d'altres governs, diguem-ne, autònoms de l'Estat espanyol, aquests articles que vulneren aquestes competències obliguen, per exemple —diu l'article 24—, a persones i entitats creadores de fitxers automatitzats amb dades personals a comunicar-ho a l'Agència Estatal de Dades. Deixa, doncs, aquest article la Generalitat al marge de les seves competències, ja que reserva només a l'Estat facultats d'inscripció al registre estatal i nega tota possibilitat de fer-ho al registre de les comunitats autònomes.

L'article 31 silencia també les competències del Govern de la Generalitat sobre els fitxers de titularitat privada. L'article 40 reconeix als governs de les comunitats autònomes competències sobre fitxers de titularitat pública dependents de l'Administració autonòmica, però, en canvi, no sobre fitxers de titularitat privada en territori propi de les comunitats autònomes.

El repartiment de competències entre l'Estat espanyol i la Generalitat no pot fer-se segons el criteri del caràcter públic o privat dels fitxers, sinó segons l'àmbit material de les competències de la qual l'arxiu de dades és instrument. El criteri adequat seria atorgar la responsabilitat als governs autònoms, a la Generalitat en el nostre cas, tant sobre els fitxers públics com privats en el territori de Catalunya i en l'àmbit de les seves competències.

El segon bloc d'elements que a l'entendre del dictamen del Consell Consultiu i, també, dels grups que hem proposat a consideració del conjunt de la Cambra el possible inconstitucionalisme d'aquesta Llei..., la possible inconstitucionalitat d'aquesta Llei, afecta drets fonamentals de la persona. L'article 5 obre les portes de bat a bat a l'arbitrarietat, ja que té un redactat vague, indeterminat, ambigu, imprecís, que no fa altra cosa que convertir-lo en inconcebible, en intolerable, car fa excepcions a un dret que és element bàsic

d'un altre dret fonamental. Diu que no cal informar les persones a qui es demanen dades personals si la informació ja es dedueix clarament de la naturalesa de les dades personals sol·licitades, o bé de les circumstàncies en què aquestes dades es demanin. També, que la no-facilitació d'informació sobre l'existència d'un fitxer automatitzat està clarament en contradicció amb allò que estableix el conveni del Consell d'Europa sobre aquesta matèria.

Un altre article, el 19, fa possible que per reglament puguin existir excepcions a l'exercici d'un dret ja que estalvia, evita, fa innecessari el consentiment ciutadà dels ciutadans afectats perquè les seves dades se cedeixin a un altre fitxer de qualsevol administració pública, si així ho preveïen les disposicions de creació del fitxer.

L'article 20 habilita els cossos i forces de seguretat de l'Estat —uns cossos i forces de seguretat, mai ens estarem de recordar-ho, que no són encara avui, ni aquí ni a fora, garantia d'una policia amb tradició civil, democràtica, moderna i preventiva—, utilitza, doncs, habilita aquests cossos i forces de seguretat de l'Estat a fer servir dades sensibles o especialment protegides, tan sensibles com, per exemple, la ideologia política dels ciutadans, la religió dels ciutadans, les creences ètiques dels ciutadans, l'origen racial dels ciutadans, l'estat de salut dels ciutadans, fins i tot la vida sexual dels ciutadans, els habilita a utilitzar-ho quan sigui absolutament necessari per a una investigació concreta. Examinats i constatats alguns dels hàbits, algunes de les pràctiques d'aquesta policia al llarg de la seva història, aquests hàbits i aquestes pràctiques fan tremolar la nostra consciència democràtica.

Els articles 21 i 22 fan noves excepcions al dret d'informació als ciutadans afectats quan, en primer lloc, dificultin les funcions de control i verificació de les administracions públiques i, en segon lloc, quan dificulti la persecució d'infraaccions administratives. Doncs, bé, el conveni europeu al respecte no contempla cap d'aquestes dues possibilitats. La llei espanyola contradiu el conveni europeu, s'hi oposa perquè excedeix els límits d'aquest mateix conveni. A més, fa excepció dels drets dels afectats per raons d'interès públic, un concepte també arbitrari, que deixa les mans absolutament lliures a l'Administració.

Hi ha un marc internacional que garanteix el dret a la intimitat, el dret a la privacitat, el dret a la reserva d'allò que és més proper a cadascuna de les persones: la Declaració Universal dels Drets Humans, que estableix que ningú no serà objecte d'ingerències arbitràries en la seva vida privada; el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals, que fixa que tota persona té dret al respecte de la seva vida privada i familiar, i finalment, el Pacte internacional de dret civil i polític, que també diu que ningú no serà objecte d'ingerències arbitràries o il·legals en la seva vida privada. Estem parlant d'acords tots ells, acords internacionals, signats i ratificats per l'Estat espanyol. L'article 96 de la Constitució Espanyola diu clarament que els tractats internacionals —per tant, també aquests tractats internacionals— formaran part de l'ordenament intern una vegada

hagin estat publicats oficialment a l'Estat espanyol, i que, a més, no poden ser modificats per normes internes i sí, tan sols, per altres normes internacionals posteriors.

Per enfortir-ho, per enfortir aquest article 96 hi ha també una sentència del Tribunal Constitucional que estableix que les normes constitucionals que reconeixen drets i llibertats han d'interpretar-se sempre d'acord amb la Declaració Universal dels Drets Humans i els tractats i acords internacionals sobre matèries ratificades per l'Estat. La conseqüència directa d'aquest marc legal, doncs, és que qualsevol contradicció, qualsevol divergència fonamental entre un tractat internacional i una norma estatal de desenvolupament, sempre que afecti el contingut i el límit d'un dret fonamental, és una interpretació objecte d'inconstitucionalitat perquè se situa al marge o en contra d'allò que estableix l'article 10 de la Constitució en relació amb la dignitat de les persones i els drets inviolables.

Volem acabar aquesta intervenció tot remarcant la preocupació per part del nostre Grup, la preocupació pel símptoma institucional que significa que cada vegada existeixen més criteris limitatius de les llibertats dels individus, de les llibertats de les persones, no sols a l'Estat espanyol, sinó també en altres indrets d'Europa. La vulneració del dret més fonamental és produeix, al nostre entendre, amb aquesta Llei: el dret a la intimitat, el dret a la privacitat, el dret a allò que de més proper tenim els ciutadans; per tant, també tenim nosaltres, tots i cadascun dels membres d'aquest Parlament, el dret a no patir ingerències exteriors en l'àmbit de la nostra vida privada.

La conclusió del Dictamen és compartida, doncs, pel nostre Grup amb plenitud, la conclusió del Dictamen és la inconstitucionalitat de determinats articles d'aquesta Llei.

Quan fa uns mesos ens referíem a la possible, també, inconstitucionalitat, avalada en aquell moment pel Consell Consultiu, de la Llei de seguretat ciutadana, perquè enteníem que violava el domicili, podia violar el domicili dels ciutadans, ara el que es viola és la intimitat dels ciutadans. I dèiem en aquell moment que davant dels dubtes d'unes lleis que poguessin violar drets fonamentals o la defensa inequívoca de la llibertat, el nostre Grup optaria sempre per la llibertat. Potser ja ha arribat l'hora que els demòcrates ens comencem a plantejar la necessitat d'establir límits democràtics a l'Estat democràtic. L'Estat no pot ser cap bé superior si atempta contra intimitats personals, i —deixin-m'ho dir— per això els demòcrates allò que desitgem és: avui com menys estat millor, ni que sigui democràtic; demà, com menys estat millor, ni que sigui democràtic i català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Maria Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, tres grups d'aquesta cambra han presentat en aquest plenari una proposta de resolució per tal que el ple i els diferents grups puguem debatre el recurs

d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal. Per part d'alguns portaveus dels grups parlamentaris en aquest debat s'ha plantejat la importància d'aquesta Llei.

El nostre Grup està d'acord amb la importància d'aquesta Llei perquè desenvolupa un mandat constitucional, en concret el que fa referència a l'article 18.4 de la Constitució, en què emplaça el legislador a limitar, precisament, l'ús de la informàtica per garantir drets fonamentals com són l'honor, la intimitat personal i familiar dels ciutadans i el legítim exercici d'aquests drets. Per tant, des d'aquest punt de vista, donar resposta a aquestes qüestions que la informàtica suscita amb relació a gaudir dels drets fonamentals de la persona és un objectiu prioritari d'aquesta Llei.

Des del punt de vista del Grup Socialista es feia necessària aquesta Llei per delimitar una frontera molt important, la de la intimitat i la de l'honor; una frontera que substitueix conceptes clàssics, que abans estaven definits per l'espai i el temps i que avui dia, en la mesura que s'introdueix la utilització mecanitzada i, per tant, ordenada i discriminada de les dades a elles referents, és una nova frontera. Per tant, li correspon a aquesta Llei establir, fixar aquesta nova frontera de la intimitat i de l'honor, tal com diu la Constitució. Perquè, senyores i senyors diputats, és cert que hi ha tot un conjunt de dades que afecten directament la intimitat i que afectant aquestes facetes de la personalitat podrien ser objecte..., mitjançant la seva reproducció il·limitada, mitjançant, per tant, mitjans informàtics, hi ha d'haver una protecció d'aquests drets fonamentals de les persones. Per tant, des del nostre punt de vista, aquesta Llei, precisament l'objectiu prioritari és protegir la intimitat informàtica o, com diria amb el dret constitucional a la mà, l'autodeterminació informativa.

De totes maneres hi ha una pregunta cabdal, que s'ha suscitat en aquest debat —amb la qual jo crec que el nostre Grup, i jo personalment no hi estic d'acord—, s'ha plantejat i s'ha dit: s'ha de protegir sempre la intimitat de les persones i en tots els casos? Jo crec que la resposta a aquesta qüestió ha de ser necessàriament negativa. Hi ha moltes sentències del Tribunal Constitucional en què es parla concretament que no existeixen drets il·limitats. I precisament un estat democràtic té un punt cabdal, que és la defensa dels drets fonamentals dels ciutadans, però no hi ha mai drets il·limitats.

Per tant, aquesta Llei fixa aquests mecanismes cautelars, amb els quals, per un costat, es protegeixen tot el conjunt de violacions de la vida privada que poguessin resultar del tractament informàtic —en concret, els drets d'accés a les dades, de rectificació i de cancel·lació— i, per tant, des d'aquest punt de vista, no es preveuen més excepcions que les que es donen en qualsevol estat democràtic, pel que fa a l'accés a les dades policials i, també, per assegurar el compliment de les obligacions tributàries. Per tant, són excepcions que estan contemplades en la mateixa Constitució i que no vulnereu drets fonamentals.

A més a més, aquesta Llei té punts de referència fonamentals en dret internacional, que es troben en l'informe de

les Nacions Unides sobre la protecció de la intimitat en els ordinadors, de la proposta que en aquests moments hi ha de directiva del Consell de la Comunitat Europea i, finalment, del Conveni d'Estrasburg de l'any 81, que s'ha plantejat ja en aquest debat.

Per acabar aquestes qüestions introductòries, el nostre Grup voldria fixar quatre aspectes importants d'aquesta Llei. En primer lloc, nosaltres creiem que en aquesta llei s'ha assegurat l'equilibri entre la llibertat i la seguretat –qüestió cabdal que ja fa uns mesos vam discutir en aquest Parlament, al voltant d'una altra llei orgànica–; en segon lloc, s'han assegurat les competències de les diferents administracions públiques i, per tant, també, de les administracions i de les comunitats autonòmiques; en tercer lloc, que ja ha sortit a bastament en aquest debat, el nostre Grup discrepa de la desconfiança absoluta que en alguns moments s'ha plantejat respecte a l'Estat i, en general, de les administracions públiques. Creiem que és una posició política que està més a prop de pensadors com Hobbes o d'altres, de segles passats. Avui dia el paper de l'Estat és essencial en qualsevol societat moderna. I el paper de les administracions públiques com a element de defensa, precisament, d'aquests drets fonamentals i d'elements que no permetin la discriminació dels ciutadans.

En quart lloc, volem dir també que aquesta Llei va ser profundament discutida en el Congrés de Diputats, en la seva Comissió de Justícia, hi va haver un debat molt important. Es van aprovar moltes esmenes en el seu tràmit de comissió; en algun cas per la via d'esmenes transaccionals. És cert que no de tots els grups, en la mesura que la necessitat de consens necessitava també la voluntat d'altres grups polítics. I, finalment, que estem davant d'una qüestió que, des d'un punt de vista jurídic, és molt complexa. Pensem que en aquests moments només divuit estats, a nivell mundial, han legislat sobre aquesta qüestió; fins i tot estats democràtics de l'àmbit europeu, com pot ser Itàlia, no han acabat de legislar encara sobre l'ús de la informàtica, donat que és una qüestió que planteja molts dubtes i una complexitat que, des d'un punt de vista jurídic i de defensa de les llibertats, en la major part de països que han acabat legislant han necessitat vuit o deu anys per plantejar aquestes qüestions.

Del conjunt d'articles que els grups proposants ens plantegen avui per debatre en aquest Ple, jo els voldria agrupar en tres grups. El primer, el que fa referència a l'article cinquè, i també –jo diria que hi va relacionat i, per tant, els arguments que us darem són també iguals– els de l'article 22. En aquest article cinquè el que es fa és regular els drets que tenen els afectats, quan se sol·licitin dades personals, a ser informats d'una manera precisa i inequívoca.

De totes maneres, la inconstitucionalitat no es planteja en els seus apartats 1 i 2, sinó estrictament en l'apartat tercer, en el qual ens diu que no serà necessària la informació a què es refereix aquest apartat primer si el contingut d'aquesta es dedueix clarament de la naturalesa de les dades personals que se sol·licitin o de les circumstàncies en què s'aconsegueixin.

Jo voldria dir que és cert que el Consell Consultiu ha plantejat una proposta en el sentit que pot ser inconstitucional, però també és cert que en el debat que hi va haver en el Congrés de Diputats ni el Grup Popular ni el Grup d'Iniciativa per Catalunya-Izquierda Unida van plantejar esmenes a aquest tercer punt i, per tant, des d'aquest punt de vista només hi va haver un sol grup en una qüestió menor, que, a més a més, va ser acceptada per la via transaccional pel Grup de Convergència i Unió.

Per tant, des del punt de vista del nostre Grup, l'abast del dret a la informació, inclòs dins del dret fonamental a la protecció sobre les dades personals, ho contempla –com dèiem abans– l'article 18 de la Constitució, d'acord amb aquells casos que s'han previst en el Conveni d'Estrasburg. Aquí s'ha dit que la Llei vulnera aquest Conveni d'Estrasburg, però en aquest cas hem de dir que ja hi ha sentències del Constitucional –del Tribunal Constitucional– que s'hi han pronunciat. I el Constitucional diu que els tractats que regulin drets fonamentals, per tant establerts en la nostra Constitució, no són paràmetres de constitucionalitat de les lleis internes, és a dir que només interpreten els perfils exactes del seu contingut. I, per tant, no podia ser d'una altra manera, com precisament la mateixa Constitució en l'article 10 ho diu. Per tant, el legislador, en aquest cas, per la via del Congrés de Diputats o del Senat, no vulnera la Constitució quan no legisla el dret fonamental en els mateixos termes que el conveni internacional. I, per tant, les excepcions que nosaltres establim en aquest article cinquè, punt 3 no s'han de recollir necessàriament en els mateixos termes que es fixen en el Conveni d'Estrasburg.

Per tant, des del nostre punt de vista, en la mesura que hi ha sentències del Tribunal Constitucional en aquesta direcció, considerem que és constitucional.

Respecte a l'article 19, en el mateix Dictamen del Consell Consultiu hi ha un vot particular del senyor Bayona en el qual, en aquest article, es preveu que les cessions de dades entre administracions públiques es poden fer quan aquesta cessió s'hagués previst com a possible, tenint en compte el que fixa la mateixa llei. Per tant, des del nostre punt de vista, creiem que tampoc hi ha elements d'inconstitucionalitat, perquè el Conveni d'Estrasburg, que també s'ha dit en alguns moments que afecta aquest article 19, l'únic que diu, fixa uns límits de cessió entre les administracions públiques i diu que les dades no s'utilitzaran de forma incompatible amb les finalitats prèviament determinades i que siguin legítimes. Per tant, des d'aquest punt de vista, com que el Conveni no exigeix consentiment del particular per fer possible la cessió de dades..., és a dir, l'únic que demana és que no sigui incompatible amb el que assenyala la llei. Per tant, aquestes dades, mentre no es facin servir de manera diferent a la prevista pel que fixa la llei, són dades que es poden fer, des del punt de vista del Grup Socialista, la cessió entre les administracions públiques.

Finalment, voldria entrar en els altres articles, pel que fa referència als articles 24, 31 i 40, quan en el Dictamen, també del Consell Consultiu, es planteja la inconstitucionalitat

que afecta la regulació de la notificació d'inscripció registral dels fitxers de dades personals de titularitat privada. El Consell Consultiu segueix dos arguments. Un, que té un àmbit estrictament formal, en què assenyala que el pretès índex d'inconstitucionalitat radicaria en el fet de ser un article amb rang de llei orgànica, perquè desenvolupa un dret fonamental, quan no estigui desenvolupat directament des del punt de vista del que fixa l'article 18.4 de la Constitució.

És cert que, per exclusió dels preceptes que assenyalen en la disposició final tercera de la Llei, és un article amb rang de llei orgànica, però també és cert que aquest article és un desenvolupament necessari de l'article 18.4 de la Constitució en relació amb altres preceptes de la llei. I, per tant, donat que compleix aquestes condicions que fixa la Constitució, nosaltres creiem que aquest article 24 ha de ser un article amb rang de llei orgànica; per tant, des d'aquest punt de vista discrepem amb l'Informe del Dictamen del Consell Consultiu, i considerem que és constitucional.

Quant al segon argument, seria un argument podríem dir de tipus material, que serveix per declarar també la inconstitucionalitat –del Dictamen del Consell Consultiu– dels articles 24 i 31, es fonamenta en la pretesa competència de les comunitats autònomes sobre els fitxers privats de dades personals, que resultaria obligada i negada envers les dites comunitats autònomes. Nosaltres creiem que, d'acord amb el que fixa la Constitució, en concret quan fixa les competències exclusives de l'Estat, a l'article 149.1, i lligat també amb l'article 14 de la llei, s'ha de garantir el principi d'igualtat de tots els ciutadans de l'Estat, precisament en l'exercici dels drets fonamentals, dels quals parlem en tot el desenvolupament d'aquesta Llei, i a més a més, la Constitució fixa que la competència exclusiva de l'Estat la té sobre l'ordenació de tots els registres públics. Per tant, creiem que complint aquestes dues condicions es fa necessari mantenir la constitucionalitat. De totes maneres, la mateixa Llei, la mateixa Llei orgànica que estem discutint –i creiem que en això no hi ha cap contradicció– reconeix a les comunitats autònomes la possibilitat de crear els seus propis registres públics, sobre l'ordenació dels quals no té competència l'Estat i, per tant, és evident que les comunitats autònomes poden exercir, en aquest sentit, dels seus propis registres públics, les seves competències.

Finalment, entràrem en el darrer d'aquests articles, en l'article 40, on es planteja la regulació dels òrgans corresponents de les comunitats autònomes respecte als fitxers propis de dades personals. És evident que els arguments que s'han d'usar per defensar la constitucionalitat o la inconstitucionalitat van lligats als que parlàvem en articles anteriors, el 24 i el 31. En aquests articles es van presentar un conjunt d'esmenes, en el debat al Congrés de Diputats, i jo crec que les transaccionals a què finalment es va arribar donen resposta a la qüestió que es planteja avui de la constitucionalitat. Per un costat, es donen competències clares a les comunitats autònomes i, per tant, se'ls atribueix funcions que, fins i tot, en el primer, en el primitiu projecte de llei tenia el director de l'Agència de Protecció de Dades i després

s'estableixen tot un conjunt de mecanismes de col·laboració i de coordinació entre el director de l'Agència de Protecció de Dades, a nivell estatal, i els òrgans corresponents de les comunitats autònomes. Fins i tot des d'aquest punt de vista es parla que es podran sol·licitar mútuament tot un conjunt d'informació necessària per al conjunt de registres tant de l'Estat com de les comunitats autònomes.

Per tant, senyores i senyors diputats, des del punt de vista del Grup Socialista, ni pel que afecta els drets fonamentals, en aquests articles que parlàvem al començament, hi ha inconstitucionalitat, ni tampoc des del punt de vista de les competències que té l'Estat i les comunitats autònomes hi ha inconstitucionalitat. Per tant, el nostre Grup votarà en contra d'aquestes propostes de resolució que han presentat els grups d'Iniciativa per Catalunya, Popular i Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Gilabert.

El Sr. GILABERT: Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, abans de comentar la postura del Grup de Convergència i Unió, que tinc l'honor de representar en aquest debat, voldria fer un especial èmfasi en algunes de les paraules dels il·lustres diputats i diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula.

La il·lustre senyora Magda Oranich gairebé ens exhorta a fer cas del Consell Consultiu de la Generalitat, com si veiés quelcom d'inversemblant el fet que nosaltres poguéssim arribar a prendre una decisió contrària a aquest Dictamen, el que aquí debatem, el Dictamen número 179, evacuat pel Consell Consultiu.

El Consell Consultiu, senyores i senyors diputats, fa el que ha de fer, que és una labor d'exegesi important, acompanyada de doctrina científica, una labor interpretativa, hermenèutica, que per això està, però la decisió política correspon al Govern de la Generalitat i a aquesta assemblea sobirana, que està també legitimada per interposar o no interposar el recurs. Per tant, coincideixo plenament amb la brillant labor del Consell Consultiu; evidentment, no comparteixo el per què hàgim de seguir fil per randa el que aquest Consell Consultiu ens digui.

D'acord amb aquesta qüestió, nosaltres, des de Convergència i Unió, fem una lectura de la Llei totalment diferent en molts aspectes a la que fa vostè, senyora Oranich. Ens parla de la inconstitucionalitat de molts d'aquests preceptes a la Llei; nosaltres creiem que més que una inconstitucionalitat dels preceptes *per se*, es tracta d'una inconstitucionalitat preventiva, la que nosaltres hi podríem donar si recorreguéssim davant el Tribunal Constitucional tots aquests preceptes.

Èmfasi també voldria fer i algunes puntualitzacions a les paraules de l'il·lustre diputat representant del Partit Popular, senyor Simon Pujol. El professor Federico De Castro va ser un gran civilista, però entenc que, per fonamentar un debat sobre informàtica, ha quedat un xic desfasat. La brillantor de la doctrina produïda pel professor De Castro va tenir lloc

en moments en els quals els ordinadors i les dades informàtiques encara no havien nascut al món. Nosaltres, senyor Pujol, no hem obsequiat el nostre Grup a Madrid regalant-li redactats ambigus, com vostè pretén. I voldria recordar-li que més de cent esmenes van ser presentades pel Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats i que àdhuc una d'aquestes esmenes porta la tranquil·litat a tots els partits polítics aquí representats que, si en alguna ocasió són citats pel jutge per atorgar les dades informatitzades sobre els militants de sengles partits, que els partits puguem silenciar, per discreció –per una elemental discreció–, els noms dels nostres militants.

L'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carod-Rovira, fa una exegesi del que hauria de ser la legislació en un marc estatutari i constitucional diferent, i ell sap perfectament que jo hi coincideixo molt, amb aquests plantejaments. Ara bé, anant al *quid* de la qüestió, el tema dels registres privats i si són competència de les comunitats autònomes, de la Generalitat, o poden deixar de ser-ho, nosaltres, el nostre Grup a Madrid, si no va presentar cap esmena ni va fer cap tipus de protesta quant a l'articulat que no feia referència expressa a la competència sobre registres privats, va ser exclusivament i únicament perquè el nostre Grup entenia que, si la Llei no prohibeix, tàcitament autoritza. Quan el Consell Consultiu de la Generalitat ens posa en guàrdia sobre la presumpta retallada o quasi possible retallada –a la qual ens vénen acostumant, malauradament des de bastant de temps ençà, des de Madrid–, quan ens posen en guàrdia –ho repeteixo– que ens poden retallar les competències, aleshores nosaltres decidim interposar recurs.

Però no som els únics, Convergència i Unió, el Grup català a Madrid, els que no vàrem protestar per aquesta llacuna legal sobre els registres privats, sinó que també el Grup Nacionalista Basc no tan sols no va protestar sinó que àdhuc es va felicitar per com s'havia de tractar, o com s'havia tractat aquest tema. Concretament, el senyor Olabarria, el seu portaveu –i tinc aquí la còpia del diari de sessions del 21 de maig del 92– va dir en matèria de registres privats: «*Lo que nos interesa es que la transacción en materia de tutela competencial de los ficheros creados por la iniciativa privada, que puede corresponder no sólo a la Administración, sino a la agencia de protección de datos y a las comunidades autónomas, ha sido felizmente resuelta.*» I això ho deia al respecte el portaveu del Grup Nacionalista Basc.

Després d'aquestes consideracions, que prego que les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats m'excusin d'haver fet, passaré a posicionar-me respecte a la tesi que sosté oficialment el nostre Grup. Abans, però, voldria plantejar i plantejar en veu alta, perquè això ha d'estar també a l'abast –la nostra interpretació que fem de la Llei– de tots vostès, voldria referir-me a la següent qüestió: el Consell Consultiu ha examinat si el text de la Llei orgànica s'adequa al contingut de la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Conveni del Consell d'Europa de 28 de gener de 1981 per a l'aportació de dades de les persones respecte al tractament automatitzat de les dades de

caràcter personal, signat a Estrasburg i ratificat per l'Estat espanyol el 27 de gener del 84.

La Constitució espanyola en el seu article 10.2 disposa que les normes relatives als drets fonamentals i les llibertats públiques que la Constitució reconeix s'interpretaran de conformitat amb la Declaració Universal de Drets Humans i els tractats i els acords internacionals sobre aquestes matèries ratificats per Espanya. Per tant, els tractats internacionals actuen com a paràmetres interpretatius dels drets reconeguts per la Constitució. És a dir, que la filosofia que els inspira suposa un marc de rang equiparable al Constitucional, al qual hauran d'adequar-se les lleis que regulin drets fonamentals.

El Consell Consultiu, per contra, malgrat que en alguna part del seu Dictamen reproduceix la idea anterior, en el tractament posterior i detallat dels preceptes de la Llei orgànica 5 del 92 ha confrontat el seu redactat amb el tenor literal de l'articulat del dit Conveni d'Estrasburg, i així l'ha fet arribar a la declaració d'inconstitucionalitat d'aquells preceptes que no reproduïen els seus paral·lels al Tractat internacional. Creiem que, aplicat el criteri inconstitucional del valor interpretatiu dels tractats internacionals, d'acord amb el transcrit article 10.2 de la Constitució espanyola, les contradiccions que el Consell Consultiu denuncia en l'articulat de la Llei orgànica de referència i el Conveni d'Estrasburg decauen.

Examinem breument el per què de les discrepàncies del nostre Grup respecte de la presumpta inconstitucionalitat d'alguns preceptes de la Llei 5/92, de 29 d'octubre, tal com la pretén el Consell Consultiu de la Generalitat i alguns grups polítics dels quals dignes portaveus m'han precedit en l'ús de la paraula.

En primer lloc, l'article 5 de la Llei, després de prescriure que l'Administració ha de donar als interessats la informació suficient sobre per què se'ls qüestiona, en el seu paràgraf tercer diu que aquesta informació no serà necessària si del seu propi contingut es dedueix el caràcter de les dades personals que es demanin o de les circumstàncies en què es reclamin. Encara que a primera vista pogués semblar que és el mateix preguntant qui té la facultat de discernir quan una informació és o no és necessària, nosaltres creiem, en canvi, que la Llei deixa clarament palès que els particulars sempre han de tenir coneixement de la informació, sigui perquè expressament se'ls la faciliti o bé perquè sigui òbvia per deduir-se clarament del caràcter de les dades o de les circumstàncies. Però en un i en altre cas el particular té sempre coneixement de la informació. Creiem, per tant, que aquest article permet una lectura constitucional.

L'article 19.1 contempla la permissivitat de cessions interadministratives de dades automatitzades de caràcter personal, sempre que aquesta cessió vingui prevista per les disposicions de creació del fitxer o per una disposició posterior d'igual o de superior jerarquia. Respecte a l'adequació d'aquest precepte de la Constitució, subscrivim plenament les consideracions fetes pel conseller, senyor Antoni Bayona, en el seu vot particular al Dictamen.

Per tal de no cansar excessivament la paciència de ses senyories, sintetitzo l'esperit del nostre posicionament. En virtut del conegut aforisme segons el qual qui pot fer més també pot fer menys, si una administració té facultats per crear el seu propi fitxer, també les ha de tenir per fer ús d'un fitxer prèviament creat per una altra administració.

A més a més, l'Administració –recordem-ho tots– ha de sotmetre l'ús de les seves facultats a l'imperi de la llei i del dret, segons l'article 103 de la Constitució espanyola. I si excepcionalment no ho fa, ja s'impugnarà l'acte per les vies corresponents, però no per això hem de declarar la inconstitucionalitat preventiva del precepte que, des del nostre Grup Parlamentari, creiem adequat a la Constitució.

L'article 20.3, quan fa referència a la recollida i al tractament per part de les forces i cossos de seguretat de les dades anomenades sensibles o especialment protegides –ideologia, religió i creences, origen racial, salut i vida sexual–, prescriu clarament que tan sols es poden recollir i tractar aquestes dades quan resulti absolutament necessari per als fins d'una investigació concreta i, per tant, amb aquesta finalitat ben taxada no creiem que es deixi una porta oberta a l'arbitrarietat i considerem, per tant i també, aquest article constitucional.

L'article 22 limita la facultat dels particulars a obtenir informació dels fitxers, i aquest és el seu veritable cavall de batalla; per raons d'interès públic és aquesta limitació o davant d'interessos de tercers, més digne de protecció. Donat, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, donat que l'Administració està concebuda per servir l'interès públic i considerant que el seu concepte està prou definit jurisprudencialment i doctrinalment, creiem també en la plena adequació del precepte a la Constitució, sense perjudici que si aquella incorregués en abús o en desviació de poder, es demanin als encarregats de servir-la les responsabilitats pertinents.

Hi ha un bloc d'articles, concretament el 24, el 31, el 40.1 i el 40.2, que fan referència, com ja s'ha dit abans, a la competència de les comunitats autònomes en matèria de fitxers de dades de tractament automatitzat, siguin de titularitat pública o de titularitat privada. En aquesta matèria coincidim amb el Consell Consultiu en considerar que són competència de la Generalitat de Catalunya fitxers de dades sobre matèries en les quals la Generalitat és competent, al mateix temps que l'Estat, encara que en territori de Catalunya és competent respecte als fitxers de dades sobre matèries que siguin de la seva competència. Per tant, el caràcter públic o privat del fitxer és indiferent des del punt de vista del repartiment competencial. Conseqüentment, els articles 24, 31, 40.1 i 40.2, en la mesura en què han obviat la referència a la competència de la Generalitat respecte als fitxers de titularitat privada, tot i que expressament no li ha estat negada, podrien ésser inconstitucionals.

Efectivament, si bé sembla que aquesta llacuna respon més a un oblit del legislador que a una voluntat de recentralitzar competències de la Generalitat, sembla prudent plantejar recurs d'inconstitucionalitat –com he exposat abans– a

fi de deixar aquesta qüestió expressament assentada i evitar posteriors interpretacions restrictives. En efecte, l'article 24 prescriu que tota persona o entitat que procedeixi a la creació de fitxers automatitzats de dades de caràcter personal ho ha de notificar prèviament a l'Agència estatal, al registre general de la qual, si s'escau, efectuarà la inscripció. En la mesura –com hem dit abans– que aquesta funció respecte dels fitxers privats correspon a la Generalitat dins el marc de les seves competències, aquest article resulta contrari a l'ordre competencial.

El mateix criteri és d'aplicació a l'article 31, que regula allò que la Llei anomena codis tipus; és a dir, un conjunt de normes deontològiques o de bona pràctica professional que han de ser inscrites també, si compleixen uns determinats requisits, en el registre general de protecció de dades integrat a l'Agència estatal. Segons aquest article, la regulació dels codis tipus és facultat dels responsables dels fitxers de titularitat privada, mitjançant acords sectorials o decisions d'empresa. En silenciar la Llei les competències de les comunitats autònomes respecte als fitxers privats, atorga exclusivament les facultats d'inscripció als registres de dalt, amb la qual cosa nega aquesta facultat als registres de les comunitats autònomes implicant així a aquestes exercir les seves funcions competencials pròpies, per la qual cosa el precepte és, al nostre entendre, inconstitucional.

Quant a l'article 40, aquest precepte efectua un reconeixement exprés de les funcions de les comunitats autònomes respecte a la protecció de les dades relatives a fitxers creats o gestionats per elles mateixes i, per tant, de titularitat pública, però no fa menció de cap funció de les comunitats autònomes respecte als fitxers de titularitat privada, i mai el repartiment de les competències entre l'Estat i la Generalitat no es pot fer, perquè no és conforme amb l'esquema competencial que preveu la Constitució i l'Estatut, segons el criteri de la titularitat pública o privada del fitxer –tal com fa la Llei–, sinó segons l'àmbit material de la competència, de la qual l'arxiu de dades és l'instrument.

En conclusió, el nostre Grup de Convergència i Unió votarà en contra de la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 5.3, 19.1, 20.3 i 22, i votarà a favor de la interposició d'aquest recurs contra els articles 24, 31, 40.1 i 40.2, en la mesura que obvien la competència de la Generalitat de Catalunya en matèria de fitxers de titularitat privada.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert. (*La Sra. Oranich demana per parlar.*) Senyora Oranich...

La Sra. ORANICH: Senyor president, si vostè m'hi autoritza, tal com diu l'article 142.3, tornaria a fer ús de la paraula, bé que molt breument.

El Sr. PRESIDENT: Hi té dret.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Contestar de manera molt breu les paraules de l'il·lustre diputat de la majoria, senyor Tomàs Gilabert, en el sentit de felicitar-los que després d'una diferent interpretació que van

tenir en el Parlament espanyol, i que jo mateixa no n'he volgut fer esment, el Consell Consultiu els hagi alertat que podrien haver-hi aquestes possibles inconstitucionalitats i que no sempre el que no es diu vol dir que està permès.

Ell ha fet esment, el senyor Gilabert, i jo ho comparteixo totalment, al fet que ens tenen acostumats des del Govern central al fet d'ocupar sempre les competències que tenim a Catalunya. Per tant, celebrego que el Consell Consultiu els hagi alertat i finalment decideixin plantejar aquest recurs, que serà votat per quatre grups de la cambra, lamentant que no ho sigui realment per cinc grups.

Però lamento totalment, senyor Gilabert, que de la mateixa manera que el Consell Consultiu els ha alertat quant al tema de les competències, no els hagi alertat en el tema de les llibertats, perquè també des del Govern central ens tenen acostumats, en els darrers temps, a atacar de manera sistemàtica les llibertats i a no voler tenir un control judicial de les seves actuacions... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

(Algú diu: «¡Fuera!»)

La Sra. ORANICH: Per tant, demano, demanaria, en aquest sentit, quan ja deia el senyor Gilabert –i ho deia molt bé– que jo els exhortava a votar a favor del que deia el Consell Consultiu, és evident, senyor Gilabert, que vostè i jo, com a juristes, sabem que això no és un tema obligatori per a aquesta cambra i que tenim evidentment la decisió de decidir –i la tenen vostès, que són la majoria–, però alertava en el sentit que vostè mateix ho feia amb l'altre aspecte de les competències. Ens ho diu el Consultiu, per tant, per què

no variar de criteri i veure què en diu el Tribunal Constitucional?

Moltes gràcies, senyor president.

(*Xiulets en un sector de l'hemicicle.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Oranich.

Passem a la votació. Entén la presidència que s'ha de fer votació separada.

En primer lloc, votarem la possible interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra els primers quatre articles, en primer lloc: o sigui el 5.3, el 19.1, el 20.3 i el 22.

Vots a favor de la interposició del recurs?

Vots en contra?

Abstencions?

La possible interposició de recurs contra aquests articles ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

Ara es vota la possibilitat d'interposar recurs contra la resta dels articles esmentats.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 5/1992, del 29 d'octubre, de regulació del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal, quant als quatre articles abans esmentats, ha quedat aprovat per 83 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció. S'ha assolit, per consegüent, la majoria absoluta.

S'aixeca la sessió.

(*És un quart de dues del migdia i sis minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

